

สาวจอมแสบ

หล่อนขึ้นกับการมีผู้ชายมาคอยสยบให้ แต่เมื่อเขารู้กัน แกล้งทำเป็น
หล่อนก็หลงกลเขาจนได้

เอกอ

“เอามี้ออกจากทางเกงจัน” เธอสั่งด้วยความโกรธ พยายามทำตัวให้เป็นอิสระอย่างสุดความสามารถ

“ถ้าปล่อย จะทำตัวดี ๆ ใหม่”

“ปล่อยจัน คนเฮงชวย”

โคลปล่อยทางเกงแต่รวบเอวเธอแทน “เงียบ ๆ หน้อย” เขาเตือน “ทำตัวดี ๆ แล้วผมจะดีด้วย”

“แกไม่รู้ความหมายของคำนั้นหรอก” เธอพึดพึด

แต่พอเขาปล่อยเธอก็พ่ายแพ้แก่ความเหน็ดเหนื่อย เธอ่วง ง่วงมาก ในไม่ช้าเธอก็หลับ

เขาก็หลับด้วย

โคลตื่นก่อนมาเรียลล่า

เขาหันมามองและเห็นเธอยังหลับอยู่ เขาพลิกตัวลุกขึ้นนั่งดูบนมดูบนหน้าดูบนตานั้นก็กดเข้ามองมาเรียลล่าแล้วเขาก็ลืมหายใจ

ผมสีแดงเหมือนเปลวเพลิงของเธอยาวสยาย มันหลุดจากหวีสับมาล้อมกรอบใบหน้าแสนสวยของเธอ ตาโตสีมรกตของเธอปิดสนิทบนตายาวงอนทาบบนแก้มสีชมพูอ่อนเหมือนผลแอปเปิ้ลคอด ปากหยักสวยอวบอิม

ร่างสูงเพรียวของเธอสวยสมบูรณ์แบบ ออกเต่งตึงในเสื้อเซ็กซี่ขาว เอวคอดจนเขาสามารถจับได้สบาย ๆ สะโพกผายหน้าท้องแบนราบดูสวยงามในกางเกงขายาวผ้านุ่ม ๆ

สายตาของเขาเลื่อนไปที่หว่างขาของหญิงสาว ตรงที่ขาขาว ๆ สองข้างของเธอบรรจบกัน เขาจ้องมอง แล้วก็หรีดตามองสิ่งที่ซ่อนอยู่ในกางเกงพอดีตัว เขาเร้าร้อนขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

สาวจอมแสบ

โดย เกลอ

ตัวอย่าง

มิถุนายน 1872

๒ที่ยังคืนใน กัลเวสตัน เท็กซัส เมืองชายทะเลทางภาคใต้ที่ยังคงอยู่ภายใต้การคุ้มครองของกองกำลังที่ตั้งขึ้นมาใหม่ของสหพันธรัฐ หลังจากสงครามกลางเมืองสิ้นสุดไปแล้วถึงเจ็ดปี

ชายผู้หนึ่งเคยมอบสิ่งที่สำคัญยิ่ง...ชีวิตของลูกชายคนเดียวของเขาให้แก่สหพันธรัฐ นั่งอยู่ตามลึงในห้องสมุดกรุมนั้ของคฤหาสน์ริมทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลของเขา เขากำลังหลับตา กัดฟันด้วยทุกขเวทนาแสนสาหัส

แม้กระทั่งลาชีวัยเจ็ดสิบแปดปี นั่งอยู่ในรถเข็น...ขาพิการเนื่องจากตกจากหลังม้าเมื่อหลายปีก่อน...กำลังทนทุกข์ทรมาน เลือดนั้นปริมาณมากที่กินเข้าไปไม่สามารถระงับความเจ็บปวดได้อีกต่อไป โรคภัยที่มันกำลังคุกคามร่างกายที่ชำรุดทรุดโทรมของเขานั้นรักษาไม่หาย เขาตระหนักดีว่ามันไม่มีทางหาย รวมทั้งไม่มีทางตายอย่างสงบง่ายตาย

ความเจ็บปวดไม่เคยหายไปไหน ไม่ยอมไปจากเขา มันทนไม่ไหว เขาทนไม่ไหวแล้ว เขาจะไม่ทนอีกแล้ว

แม้กระทั่งลาชี ลิมตา จับเท้าแขนเก้าอี้และเข็นรถข้ามห้องไปที่โต๊ะทำงานไม้มาฮอกกานีตัวใหญ่มากของเขาด้วยความกระวน

กระววย กัดฟันด้วยทุกขเวทนา เปิดลิ้นชักล่างสุดหยิบโคลด์ รีวอลเวอร์ ที่เคยใช้สมัยหนุ่ม ๆ ขึ้นมา เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายบนใบหน้าซีด ๆ เหี่ยว ย่นของเขา เขาขึ้นลำป็นกระบอกนั้น จ่อข่มขู่

นิ้วของเขาอยู่ที่ไกปืน เหลือบตามองไปที่อีกฟากของห้อง นั้น มองโปสเตอร์โฆษณาการแสดงโอเปร่าเมื่อเร็ว ๆ นี้ของมาเรียล-ล่า ด้วยน้ำตาคลอเบ้า แม็กซ์เวล ลาซีรี่ กลืนน้ำลายด้วยความยาก ลำบาก กะพริบตาเพื่อจะมองภาพนั้นให้ชัดเจนขึ้น เพ่งความสนใจไปที่ดารานำฝ่ายหญิงคนนั้น เขากัดฟันต่อสู้กับความเจ็บปวดที่เพิ่มมากขึ้นแล้วลดปืนลงช้า ๆ

สายห้วที่มีผมสีเทา วางปืนบนโต๊ะ ประสานมือที่เต็มไปด้วย กระที่มาพร้อมกับวัยชราเข้าด้วยกัน ร่องรับคางสั้น ๆ ของเขาและ นิ่งเงียบ ๆ อยู่อย่างนั้นอีกนาน ตามองที่โปสเตอร์แผ่นนั้น อยู่กับความ ทรงจำ เขาทนทุกข์ทรมานด้วยความโกรธและเสียใจ

ย้อนกลับไปหลายปีเมื่อสมัยหนุ่ม ๆ และศฤหาสน์หลังนี้เคย เต็มไปด้วยเสียงหวาน ๆ ของลูก ๆ กับเสียงหัวเราะแสบ ๆ ในลำคอ ของภรรยาเขา เวลาที่บ้านหลังใหญ่เงียบเชียบและแสนเหงา มันเป็น แบบนี้มานานแล้ว ทุกคนตายหมด เจค็อบ ลูกชายเขา ชาร์ลอต ลูกสาว และแอนนาเบลล์ ภรรยาผู้เสียสละของเขา

แม็กซ์เวล จ้องมองโปสเตอร์ขณะที่น้ำตาไหลลงมาบนแก้ม เหี่ยว ๆ แล้วเขาก็ตัดสินใจ เขาจะพยายามแก้ไขความผิดร้ายแรงที่ เขาทำลงไป

ทันใดนั้น ความเจ็บปวดก็หายไปเป็นครั้งแรกในเวลาหลาย วัน

แม็กซ์เวล ลาซีย์ นั่งในห้องสมุดมืดๆ ของบ้านหลังใหญ่ของเขาตลอดทั้งคืน อดทนรอคอยรุ่งอรุณของฤดูร้อน วันรุ่งขึ้นเขาส่งคนรับใช้ไปตามนายความมาพบที่คุกหาสน์

มาร์คัส เวเธอร์ ถูกพาเข้ามาในห้องสมุดทันทีที่มาถึง นายความก้าวเข้าไปอย่างงงๆ กล่าวทักทายลูกความของเขา

แม็กซ์เวล หมุนเก้าอี้รถเข็นด้วยหน้าตาที่ไม่ดีเท่าไรนัก แล้วสั่งให้เวเธอร์... “เขียนพินัยกรรมล่าสุดให้ฉัน”

นายชมวดคิ้วจ่น “ท่านทำพินัยกรรมแล้วนี่ครับ เมื่อหลายปีก่อน จำไม่ได้หรอกครับ คุณแม็กซ์เวล”

“ฉันกำลังจะแก้ไขมัน ไปเอาปากกามาจต” แม็กซ์เวล เอ็ดตะโร

“ทำไมถึงได้รับจ้ง” เวเธอร์ ถามขณะนั่งหันหน้ามาทางโต๊ะทำงานของแม็กซ์เวล “เกิดอะไรขึ้น ท่านกำลัง...”

“ใช่” แม็กซ์เวล ลาซีย์ ขัดขึ้น “หมอลิเต็ตต์มาที่นี่เมื่อคืนวาน อาการของโรคไม่ดี ฉันจะอยู่ได้อีกไม่นานและฉันอยากจะ... ฉันตัดสินใจว่าฉันกำลังจะ... ให้ตายสิ ไอ้เสียงเวรนั่นมันอะไร”

เสียงตีฆ้องที่ดังอย่างอย่างสม่ำเสมอนอกหน้าต่างติดลูกกรงเหล็กนั้นไม่ได้ทำให้นักโทษเคราดำคนนั้นเกิดความสนใจใคร่รู้ แม้แต่น้อย ตาสีฟ้าเย็นชาของเขามองจ้องเพดานนิ่ง ไม่กะพริบตา

ในห้องขังมืดๆ ด้านหลังของคุกประจำเมืองกัลเวสตัน โคลเฮฟลิน ทหารฝ่ายใต้ในสงครามกลางเมืองนอนหงายอยู่บนเตียง

มือสองข้างรองรับศีรษะที่มีผมสีดำ ขาสองข้างเหยียดยาวและไขว้กันไว้ตรงข้อเท้า

โคล เฮฟลิน รู้ว่าเสียงข่อนนั้นหมายถึงอะไร กำลังมีการก่อสร้างทะเลาะแ่งเพราะจะมีการแขวนคอนักโทษในตอนเที่ยง และคนที่กำลังจะถูกแขวนคอก็คือตัวเขาเอง โคล เฮฟลิน เขาถูกลงโทษข้อหาเผา แอสตลีย์วิลล์...คลังสรรพาวุธของฝ่ายเหนือ...ในช่วงสงคราม หนังสือพิมพ์ของฝ่ายเหนือให้ฉายาเขาว่า "ชายผู้เผาแอสตลีย์วิลล์" สแตนตัน ผู้บัญชาการรบกล่าวว่านั่นคืออาชญากรรมต่อต้านสหพันธรัฐ คดีที่ทำให้เขาถูกแขวนคอ

โคลไม่กลัวตาย เขาเคยเผชิญหน้ากับมันมานับครั้งไม่ถ้วน ในการรบบบนองเลือดเป็นเวลาสี่ปีซึ่งพวกเพื่อน ๆ ของเขาล้วนตายจากไปแล้วเป็นส่วนมาก

เขานึกถึงสามสิบสี่ปีของชีวิตบนโลกใบนี้ ขณะที่หัวโหม่งแห่งความตายกำลังคืบคลานเข้ามา โคลตระหนกอย่างเสียใจนิด ๆ ว่าไม่มีใครที่จะไว้ทุกข์ให้กับการจากไปของเขา พ่อกับแม่จากไปรับรางวัลชั้นสุดท้ายนานแล้ว สาวสวยที่เคยสัญญาว่าจะเป็นยอดดวงใจที่ซื่อสัตย์ของเขาและจะรอจนกว่าเขาจะกลับบ้านก็ไม่ทำตามนั้น เธอรอแต่ไม่กี่เดือนก่อนจะเปลี่ยนใจไปหาพ่อค้าฝ่ายขาวนิวออร์ลีนส์ผู้ร่ำรวย

ไม่มีใครร้องให้ให้กับการจากไปของเขา รวมทั้งตัวเขาเองด้วย เขาแค่เสียใจและเสียดายที่ไม่ได้ทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับเคลเลอร์ ลองลีย์

โคลน้ำตาคลอเมื่อนึกย้อนไปในฤดูร้อนปี 1864 เมื่อ เคล-

เลอว์ ลองลีย์ เพื่อนรักสิ้นใจ ณ สมรภูมihenioภูเขาสูงเข้า ในอ้อม
แขนเขา

ตอนเกิดสงคราม โคลกับเคลเลอร์...เพื่อนที่ตั้งแต่สมัยยังเป็น
เด็กๆ ที่เท็กซัส...สาบานว่า ถ้าใครคนหนึ่งตายก่อน คนที่อยู่จะ
ดูแลครอบครัวของเพื่อนของเขา

โคลกลืนน้ำลายด้วยความยากลำบากขณะนึกถึงช่วงเวลา
แสนจะน่าสะพรึงกลัวก่อนเคลเลอร์จะตาย "นายจะดูแลแม่กับเลสที่
น้อยใช้ไหม โคล" เคลเลอร์พยายามพูดออกมาอย่างยากเย็น กำด้าน
หน้าของเสื้อเชิ้ตของโคลไว้ในมือแน่นขณะที่ชีวิตของเขาใกล้ดับสิ้น
"นายก็รู้ว่าฉันเต็มใจทำ" โคลรับปากเพื่อนขณะที่ถอดเคล-
เลอร์ไว้และร้องไห้เหมือนเด็กๆ

ตอนนี้โคลกัดฟันกรอดๆ ด้วยความคับข้องใจ เขาไม่ได้ทำ
ตามสัญญาที่ให้ไว้กับเคลเลอร์ เขาทำให้เพื่อนผิดหวัง เขาไม่สามารถ
ดูแลแม่ของเคลเลอร์ซึ่งเป็นหม้ายกับน้องสาวของเขา โคลหลับตา
กัดเขี้ยวเคี้ยวฟัน กรรรมขบเป็นสัน

ก่อนเกิดสงคราม โคลเป็นทนายความหนุ่มที่ขยันขันแข็ง
แต่เขาไม่สามารถใช้วิชากฎหมายที่ร่ำเรียนมาเมื่อสงครามยุติ เขา
หนีหัวซุกหัวขุนเพราะมีค่าหัว เขาต้องหลบๆ ซ่อนๆ ย้ายที่อยู่ไป
เรื่อย ๆ เพื่อหลบหนีจากกองทหารที่เข้ามายึดครองเพื่อไม่ให้ถูกจับ
แขวนคอเพราะเผา แซดลีย์วิลล์

สุดท้าย เขาพยายามปล้นธนาคารอย่างจนตรอกเพื่อหาเงิน
ไปช่วยแม่กับน้องสาวของเคลเลอร์ ผู้กองคนขยันคนหนึ่งในทีมของ
นายพลที่มีอำนาจสูงสุด เกิดจำหน้าใจระจอกได้ว่ามันคืออดีต

ทหารฝ่ายใต้ที่มีค่าหัวคนนั้น

ห้าปีในคุกของรัฐที่ฮันต์วิลล์ ข้อหาปล้นธนาคารก็เลยกลายเป็นโทษแขวนคอข้อหาเผาแอสบลีย์วิลล์ แล้วผู้หญิงลงลี้ภัยที่อดอยากลำบากลำบากก็ต้องถูกทิ้งให้ต่อสู้ดิ้นรนด้วยตนเอง

เสียงนาฬิกาโบราณที่จัตุรัสกลางเมืองตีบอกเวลาเสียงตะโกนของผู้คุมตึงนักโทษให้กลับมาจากความทรงจำที่แสนเจ็บปวดของเขา

“ได้เวลาแล้ว เซฟลิน” ผู้คุมพูดขณะที่ประตูหนักๆ ถูกเปิดและเขายื่นกุญแจมือสีเงินมาข้างหน้า

โคลหันช้าๆ พยักหน้าแล้วลุกขึ้นจากเตียง เวลายืนตรงเขาสูงหกฟุตสองนิ้ว เขายื่นข้อมือให้และถาม “มีคนมาดูหรือยัง”

“เยอะ” ผู้คุมร่างยักษ์พูดแล้วยิ้มแฉ่ง

“ดี” จึงทำให้พวกเขาได้ดูสิ่งที่มาคุเถอะ” โคลพูดอย่างใจเย็น

ทหารสหพันธรัฐติดอาวุธสองนายเข้าขานาบข้างโคล เซฟลินคุมตัวเขาออกจากคุก กัลวิสตัน ซิตี สู่อุบัติเหตุที่เต็มไปด้วยแสงแดดจัดจ้านอันเป็นที่ตั้งของทะเลแห่งที่เพิ่งสร้างเสร็จ ใต้ท้องฟ้าที่ปราศจากก้อนเมฆ

“เขามาแล้ว” คนดูที่ตื่นเต้นบอกต่อๆ กันไปอย่างรวดเร็ว ขณะที่หลีกเลี่ยงให้นักโทษเดินผ่านไป

“ไอ้สารเลวนั้นสมควรตาย” ชาวตะวันตกออกแต่งตัวดีคนหนึ่งถ่มน้ำลายใส่เขาขณะที่โคลเดินผ่าน

สีหน้าของโคลไม่เปลี่ยนแปลง

“ฉันไม่แคร์ว่าเขาทำอะไรไว้แต่เขาหล่อเกินไปที่จะตาย” หญิงสาวหน้าด้านคนหนึ่งตะโกน เดินแทรกผ่านผู้คน ใช้ศอกกระทุ้ง

คนนั้นคนนี้เข้ามาจนถึงตัวโคล กอดคอเขาและจูบเสียงดังฟ่อด

มีเสียงเป่าปาก เสียงโห่สาจากคนดูที่ตกใจ ผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่กล้าน้อยกว่าแคียนช็อคตกไม่ให้นักโทษชาวใต้ร่างสูง ผิวดำ ขณะที่ผู้ชายส่วนใหญ่ที่เคยเป็นทหารผ่านศึกฝ่ายใต้ที่ถือว่าโคลคือวีรบุรุษ ตะโกนเชียร์เขา “ไฮโย คนใต้ใจกล้าผู้เผด็จศึกยิวส์”

โคลเดินขึ้นบันไดตะแลงแกงไปที่แผ่นไม้กระดานตรงที่มีเชือกใหม่ ๆ ผูกเป็นห่วงห้อยลงมาจากคานแข็งแรงข้างบน มีพระแก้วสวมเสื้อคลุมกับเพชรฆาตในชุดดำ ยืนรออยู่

ผู้คุมไขกุญแจมือโคลอย่างระมัดระวัง โคลไม่สร้างปัญหาให้เขาทว่าเดินเข้าประจำที่ได้ห่วงเชือกบนไม้กระดานแผ่นนั้น

เชือกถูกดึงลงมา ห่วงถูกสวมที่คอของโคล เพชรฆาตเอาน้ำคลุมหัวสีดำมาสวมให้ โคลปฏิเสธ

เพชรฆาตถาม “มีอะไรจะพูดเป็นครั้งสุดท้ายไหม เฮฟลิน”

“ไม่” โคลตอบขณะที่พระเดินเข้ามาอ่านคัมภีร์

เพชรฆาตกำลังรูดปมที่ห่วงให้รัดแน่นรอบคอโคลเมื่อสุภาพบุรุษคนหนึ่ง ที่รู้ในภายหลังว่าชื่อ มาร์คัส เวเธอร์ส กระหืดกระหอบฝ่าฝูงชนเข้ามาพร้อมตะโกนโหวกเหวก “หยุด หยุดก่อน อย่าเพิ่ง ผมมีคำสั่งจากพันเอก แพตเท่น กองบัญชาการสูงสุดแห่งรัฐบาลกลางให้ยกเลิก”

เสียงตะโกนถึงความสนใจของทุกคนมาที่ทนายความชื่อดังในมือขวาของเขามีเอกสารทางกฎหมายสีฟ้า มาร์คัส เวเธอร์ส รีบขึ้นไปบนเวที ส่งเอกสารให้เจ้าหน้าที่คนนั้น เขาอ่าน ขมวดคิ้วแล้วประกาศ “เอาเชือกออกจากคอกนักโทษ ยกเลิกการแขวนคอ”

มีเสียงครางเบาๆ จากฝูงชน

โคลยืนตะลึงนิ่งไม่ไหวติงท่ามกลางเสียงไชโยให้ร้อง เพชร-
ชกตเขาหัวงออกจากคอกเขาอย่างไม่สุภาพ

"นายเป็นอิสระแล้ว เฮฟลิน ไปได้" ผู้รักษากฎหมายตัวใหญ่
บอกเขา เห็นได้ชัดว่าผิดหวัง

มาร์คัส เวเธอร์ส เดินมาหา ยืมให้โคลและพูด "ตามผมมา
คุณเฮฟลิน รถม้ารออยู่"

"เราจะไปไหน" โคลถาม

"เดี๋ยวคุณจะได้เห็นเอง" เวเธอร์ส ตอบ จับแขนโคลพาเขาเดิน
ลงบันไดตะแลงแกงช้าๆ ผ่านผู้คนไปที่รถม้าสีดำคันนั้น

โคลนั่งรถม้าระยะทางไม่กี่กิโลเมตรไปตามถนนริมน้ำ ในไม่ช้า
รถก็เลี้ยวเข้าสู่ถนนที่เต็มไปด้วยต้นปาล์มสองข้างทางสู่คฤหาสน์ริม
ทะเลหลังใหญ่ ตึกสองชั้นทาสีขาว ตั้งตระหง่านกลางที่ดินผืนใหญ่
ขนาดหลายเอเคอร์ที่ได้รับการดูแลอย่างดี มันเป็นประกายท่ามกลาง
แสงแดดยามบ่าย และโคลรู้ว่าผู้ที่อาศัยอยู่ที่นั่นสามารถมองเห็นวิว
ของอ่าวเม็กซิโกได้โดยไม่มีอะไรมาเกะกะลูกกะตา

โคลถูกพาเข้าไปในคฤหาสน์และตรงไปยังห้องสมุดที่มั่ง
ซึ่งชายชราในรถเข็นคนหนึ่งอยู่ที่นั่น

แม็กซ์เวล ลาซีย์ ยิ้มเมื่อโคลเข้ามาในห้อง และพูดขึ้น "ยินดี
ต้อนรับสู่บ้านของฉัน คุณเฮฟลิน เชิญนั่ง"

โคลยืน "เกรงว่าไม่จำเป็น เชิญท่านตามสบาย ครับผม"

"ฉันนั่งอยู่แล้ว หรืออย่างน้อยก็พยายาม" แม็กซ์เวล ลาซีย์
พูดพร้อมกับหัวเราะหึๆ

โคลไม่ช้าด้วย "ท่านเป็นใคร แล้วนี่มันเรื่องอะไรกัน"

"คุณจะได้รู้ในอีกไม่ช้า คุณเฮฟลิน แต่ขอฉันแนะนำตัวก่อน
ฉันคือ แม็กซ์เวล ลาซีย์ บางทีคุณอาจเคยได้ยินชื่อ"

"ไม่ ไม่เคยเลย"

"ไม่เป็นไร ตี๋มใหม่"

โคลยอมรับ คนรับใช้ที่ไม่ยุ่งเรื่องชาวบ้านคนหนึ่งส่งเบ-
เป็นให้เขาทันที โคลกระดกแก้วหนักๆ ที่ริมฝีปากด้วยความกระหาย

แม็กซ์เวล ลาซีย์ โบกมือไล่คนรับใช้ออกไปและพูดว่า "กรุณา
นั่งลงก่อน คุณเฮฟลิน เราจะได้คุยกัน"

โคลดื่มหมดแก้ว วางแก้วแล้วนั่งลงบนโซฟาแสนสบาย
ลาซีย์เห็นรถของเขาออกมาจากหลังโตะทำงานและเข้ามาใกล้ๆ เขา
ยิ้มขณะมองชายเคราดำร่างสูง ผอมเพรียว

ผู้ชายที่เขาเลือกมาด้วยการประมูล

แม็กซ์เวล ประสานนิ้วมือของเขาเข้าด้วยกันบนตักที่มีเสื้อ
คลุมคลุมอยู่ โน้มกายมาข้างหน้าและพูด "ผมรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับคุณ
คุณเฮฟลิน คุณเป็นคนบุกเดี่ยวเข้าไปเผาแอสบลีย์วิลล์ ตอนสงคราม
และ..."

"ประวัติศาสตร์เก่าแก่" โคลขัดขึ้น สายหวัอย่างไม่ให้ความ

สำคัญ

“มันไม่เกาขนาดนั้นหรอกสำหรับพวกสมาพันธ์รัฐ” แม็กซ์--
เวล ลาซีย์เตือนเขา ตาเป็นประกายขณะพูดต่อ “คุณถูกตัดสินให้
ถูกแขวนคอจากอาชญากรรมที่ก่อขึ้นเมื่อหลายปีก่อน ซึ่งมันใช้เวลา
ถึงเจ็ดปีกว่าจะจับคุณได้”

โคลยักไหล่กว้างๆ ของเขา “แล้วเรื่องนั้นเกี่ยวอะไรกับคุณ”

“เกี่ยวทุกอย่าง เฮฟลิน ฉันช่วยชีวิตคุณไว้ ไม่งั้นผู้บัญชาการ
ของสมาพันธ์รัฐก็ไม่มีคำสั่งให้ปล่อยตัวคุณจากตะแคงแกงหรือก ฉัน
เป็นคนที่มียุทธพลในกัลเวสตัน แล้วก็รวยด้วย ฉันหยอดน้ำมันลง
บนฝ่ามือที่จำเป็นและดึงเชือกชักโยที่จำเป็นเพื่อให้คุณมีชีวิตอยู่”

โคลเลิกคิ้วข้างเดียว มองสบตาลาซีย์และพูด “ขอบคุณจาก
ใจจริง แต่ขอถามอีกครั้งว่า ทำไม”

เขาหัวเราะเหมือนลางร้าย ชายชราไม่ตอบคำถามโคลและ
พูดต่อ “ฉันสั่งให้ไปหาคุณมาเร็วที่สุด คุณต้องทำตามที่ดินขอร้อง
คุณเฮฟลิน”

“ทำไมต้องทำ”

แม็กซ์เวลเจ็บหลังอย่างแรง เขาหน้าซีดแต่ก็พูดต่อราวกับ
ว่าโคลไม่ได้ตอบโต้อะไรเลย “มีหญิงสาวคนหนึ่งเป็นคนสำคัญมาก ๆ
ชื่อ มิสมาเรียลล่า สโตน นักร้องโอเปร่าในแซนฟรานซิสโก โคโรลาโด
เขาซื้อโปสเตอร์อีกฟากห้อง “เธอเป็นหลานสาวฉัน และเป็นญาติ
เพียงคนเดียวที่เหลืออยู่” เขาเว้นระยะ

“ต่อสิ” โคลเร่ง

“ฉันกำลังจะตาย...มีเวลาไม่กี่เดือน บางทีอาจไม่ถึงเดือน

อาจแค่นี้ก็อาทิตย์ จันต้องการให้หลานสาวมาใกล้เวสต์ตันก่อนจันตาย"

"และคุณเลือกผมให้เป็นคนไปพาเธอมาที่นี่"

"ถูกต้อง"

โคลมองอย่างใช้ความคิดราวกับกำลังคิดสระตะเพื่อต่อรอง แต่เมื่อเขาพูดออกมา เขาบอกว่า "ไม่ ผมไม่ทำหรอก ไปหาคน อื่นเถอะ"

หน้าย่น ๆ ของแม็กซ์เวลเปลี่ยนเป็นแดงก่ำด้วยความโกรธ เขาไวยวาย "ระยำเอ๊ย ถ้ามีคนอื่นที่สามารถพาเธอมาใกล้เวสต์ตันได้ ละก็ ป่านนี้แกห้อยต้องแต่งอยู่บนตะแลงแกงนั่นแล้ว จันช่วยชีวิต นาย นายเป็นหนี้จัน พ่อหนุ่ม"

"ใช่" โคลยอมรับ เจียบไปจิตใจหนึ่ง "ผมไปก็ได้" ในที่สุด เขาก็ตอบ "แต่มีเงื่อนไข คุณต้องจ่ายให้ผมหนึ่งหมื่นดอลลาร์ เป็นเงินสด ก่อนผมออกจากโคโรลาโด"

"หนึ่งหมื่นดอลลาร์ ทำไม บ้านใหญ่หลังนี้ไม่ได้มีราคาแพงกว่านั้นหรือหรื นายทำจะบ้าถ้าคิดว่าจันจะให้เงินนายมากขนาดนั้น"

โคลนั่งเจียบ ๆ ไม่พูดอะไร

"นี่มันปล้นกันชัด ๆ นายไม่มีสิทธิ์จะมาขึ้นข้อเสนอน" แม็กซ์เวล ลาซีย์ ตะคอก "ขอเตือนอีกครั้งว่าจันช่วยชีวิตคุณไว้ คุณจะไปตามหาหลานสาวจันหรือจะกลับไปถูกแขวนคอบนตะแลงแกง"

โคลยังไม่เปลี่ยนใจ "หมื่นดอลลาร์หรือปล่อยให้หลานสาวที่แสนจะมีค่าของคุณอยู่ในเซนท์รัล ชิตี้ ต่อไป"

แม็กซ์เวล ลาซีย์ ไม่ใช่คนที่คุ้นเคยกับความพ่ายแพ้ ครั้งแรกเขาคิดจะไล่ไอ้จอมโอ้อวดออกไปจากบ้าน ส่งมันกลับไปให้ตะ-

แสงแกงให้มันถูกแขวนคอห้อยต้องแต่ง แต่เวลามีน้อยและกำลังจะหมดไป เวลาของเขามีค่า

“ก็ได้” เขาพูดห้วนๆ “ฉันจะจ่ายให้นายหนึ่งหมื่นดอลลาร์”
โคลอี้มเป็นครั้งแรกตั้งแต่เดินเข้าบ้านมา เขาพูดเบาๆ น้ำเสียงราบเรียบ “ให้ทนายของคุณเอาเงินเข้าธนาคาร กลัฟ ชอว์ สเตต บายนี่ ผมจะออกเดินทางไปโคโลราโดพรุ่งนี้เช้า”

“ตกลง” แม็กซ์เวล พูด และเขาด้วยที่กำลังยิ้ม ทนายความของเขาโทรเลขถามไปทั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายสหพันธ์และเจ้าหน้าที่ฝ่ายสมาพันธรัฐซึ่งทุกฝ่ายยืนยันว่าคำพูดของโคลเชื่อถือได้ “เวเธอร์สกำลังรออยู่ในห้องรับแขก เขาจะพาคุณไปธนาคาร”

โคลพยักหน้า ลุกขึ้นยืน จับมือกับชายชราแล้วกลับหลังหันเดินออกไปจากห้องสมุด

แต่เขาหยุดทันทีเมื่อแม็กซ์เวล ลาซีรี่พูด “อา มีเรื่องเล็กๆอีกเรื่องที่ผมยังไม่ได้ออก”

โคลหันมา “เรื่องอะไร”

แม็กซ์เวลทำท่าเขินๆ เมื่อเขาสารภาพ “มาเรียลล่า อาจจะไม่อยากมากับคุณ”

โคลขมวดคิ้ว “จัสซ (พระเจ้า) คุณกำลังจะบอกว่าผมต้องพาตัวผู้หญิงคนนี้มาโดยที่เธอไม่เต็มใจ ใช่ไหม”

แม็กซ์เวลพยักหน้า “ใช่แล้ว ฉันแน่ใจว่าเธอจะต้องไม่ยอมมาเรื่องมันยาวและซับซ้อนและไม่เกี่ยวอะไรกับคุณ หน้าที่คุณคือพาหลานสาวฉันกลับมาที่นี้อย่างปลอดภัย”

โคลทำหน้าที่ไม่พอใจ “แล้วผมจะหว่านล้อมผู้หญิงคนนี้ให้...”

ลาซีย์ขัดขึ้น "ถ้าคุณทำให้เธอมาตีๆ ไม่ได้...ซึ่งฉันสงสัยว่า น่าจะเป็นเช่นนั้น...ก็จุดเธอลงมาจากเวทีล็กพาตัวมา ใช้กำลังบังคับ ถ้าจำเป็น แต่พาเธอมาให้ได้ก็แล้วกัน เข้าใจใช่ไหม"

"ผมไม่ชอบวิธีนี้" โคลพูด

"ทำไมล่ะ เฮฟลิน การลักพาตัวมันต่างจากวางเพลิงหรือปล้น ธนาคารตรงไหน" โคลไม่ตอบ ลาซีย์พูดต่อ "คุณไม่ต้องชอบหรือก แต่ทำ จันให้เงินคุณหมื่นดอลลาร์ตามที่ขอ และออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้ทั้งหมด" เขายกมือชี้ชุดนักโทษที่โคลสวมใส่ "ไปซื้อ เสื้อผ้าดีๆ เดินทางอย่างมีสไตล์และพักโรงแรมที่หรูที่สุด" เขาหยุดพูด มองโคลอย่างมีความหวัง

โคลพูดว่า "คุณทราบได้ยังไงว่าผมจะไม่เอาเงินแล้วหายตัวไปเลย"

ลาซีย์ ตอบ "ฉันไม่รู้หรอก แต่ฉันพิจารณาจากบุคลิกของคุณ จันพอจะศรัทธาและพนันได้เลยว่า คุณจะไม่นำแบบนั้น"

"ผมจะพาหลานสาวที่หนีออกจากบ้านกลับมาส่งคุณ คุณ ลาซีย์ สบายใจได้"

เซนทรัล ซิตี้ โคโลราโด

"ไม่ ไม่ คุณต้องเริ่มใหม่"

"ไม่เอาแล้ว"

"คุณได้ยินที่ฉันพูดแล้วนี่" มาตามโซเฟียบอก

มาเรียลล่าทำหน้ามึน ถอนใจเสือกแต่กระแอมและยอมเริ่ม

ต้นใหม่

มันเป็นช่วงบ่าย มาเรียลล่า สโตน นักร้องโอเปร่าผมแดง วัยยี่สิบห้าปี กำลังซ้อมร้องเพลงและเล่นเปียโนภายใต้การแนะนำของมาตามโซเฟีย ครูสอนร้องเพลงน้ำหนักสองร้อยห้าสิบปอนด์ของเธอ

ทั้งครูและนักเรียนอยู่ในที่พักส่วนตัวของมาเรียลล่า ห้องชุดขนาดห้าห้องชั้นบนของโรงละคร ทิโวลี โอเปร่า แฮร์ส อีกไม่กี่วัน มาเรียลล่าจะเปิดการแสดงรอบแรกที่โรงละครโอเปร่าที่ยิ่งใหญ่ ภายใต้การกำกับของ เวอร์ดี

เธอคือดารา

นักร้องสาวตั้งใจเรียนบทเรียนของเธออย่างจริงจัง เธอตั้งใจจะเป็นนักร้องเสียงโซปราโนที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งในโลกของโอเปร่า อันเรื่องรองและน่าตื่นตาตื่นใจ เธอไม่เคยสงสัยว่าเธอจะบรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งใจไว้

มาเรียลล่าเป็นหญิงสาวที่ดีอร้นพอๆ กับความสวยของเธอ เธอเชื่อว่าเธอสามารถเปลี่ยนโลก...โลกของเธอ...ได้ ขณะที่เธอทำได้จริงๆ ด้วยความเฉลียวฉลาด มุ่งมั่น และสวยงามเสียเหลือเกิน เธอประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

“ไม่ใช่ ‘ไม่’” ครูสอนร้องเพลงชาวอิตาลีที่เต็มไปด้วยความคับอกคับใจเอ็ดตะโรขณะที่มาเรียลล่าขึ้นเสียงไปถึงโน้ตเสียงสูงและตกลงมาที่แพลตฟอร์ม มาเรียลล่าเงยบทันที มาตามโซเฟียส่ายหัวและพูด “เอาใหม่ จำไว้ว่า หายใจให้ถูกต้องอย่างที่ฉันเคยทำให้ดู เธอต้องหัดออกเสียงและยึดเสียงออกไปให้ยาวๆ”

มาเรียลล่าไม่เคียดร่อนที่ถูกดู เธอเชื่อฟังครูของเธอทุกอย่าง มาตามโซเฟียเป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับสรีระวิทยาในการเปล่งเสียงและควบคุมเสียง เธอเป็นคนเก่งและค่าตัวแพงลิ่ว มาเรียลลารู้สึกโชคดียิ่งที่มีครูที่มีพรสวรรค์และเธอตั้งใจที่เธอเป็นศิษย์เพียงคนเดียวของมาตามโซเฟีย

“เธอต้องเริ่มใหม่” มาตามโซเฟียสั่ง “และฝึกหายใจให้ถูกต้องเพื่อจะได้ร้องโน้ตสูงๆ ได้โดยไม่แฟลต” มาตามโซเฟีย เว้นวรรค “ต้องทำให้ดีขึ้นก่อนถึงการซ้อมโดยสวมเสื้อผ้าที่ใช้แสดง”

มาเรียลล่าพยักหน้า สูดลมหายใจเข้าช้าๆ แล้วเริ่มได้ระดับเสียง แต่ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงเคาะที่ประตูห้องชุด มาเรียลล่าหยุดฝึก ไข้ชนวนหงิก

“คงเป็นมัลติส” มาเรียลล่ำบอก

มาตามโซเฟียระบายลมหายใจออกด้วยความรำคาญ “เขาต้องมาตอนเรากำลังซ้อมด้วยเหรอ”

“เขาจะอยู่ไม่นานหรอกค่ะ” มาเรียลล่ำปลอบ

มาตามโซเฟียไม่พูดอะไรต่อ เธอไม่สามารถพูดมากได้ ไทเลอร์ มัลติส จ่ายค่าจ้างเธอก้อนใหญ่ให้มาเป็นครูสอนมาเรียลล่ำร้องเพลง

มาเรียลล่ำรีบไปที่กระจกเพื่อสำรวจตนเอง เธอหนีบก้มกักริมฝีปาก ขยับปกเสื้อประดับขนนกเข้าที่ แล้วหันมาบอกว่า “โซเฟียขา กรุณาเชิญแขกเข้ามาสิคะ”

มาตามโซเฟียบนพิมพ์เป็นภาษาอิตาเลียน เปิดประตูแล้วรีบหลบเมื่อผู้ชายแต่งกายภูมิฐานคนนั้นเดินเข้ามา เขาสูงปานกลาง

ผมสีเทาแซมเงิน ตาสีฟ้าเชล ผิวกว้างปลั่งมีเลือดฝาด ไทเลอร์ มัลติส ชายโสดวัยกลางคนที่มั่งคั่งคนหนึ่ง เขาเป็นเจ้าของเหมืองทองและเหมืองเงินที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดหลายแห่งในโคโรลาโด เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ในเซนต์หลุยส์ ชิตตี โรงแรมกิลพิน ร้านค้าและร้านอาหารมากมายของหมู่บ้านเล็กๆ เซิงเขาที่กำลังเจริญเติบโต

เขายังเป็นเจ้าของ ทิโวลี โอเปร่า แฮาส์ ซึ่งเป็นเรื่องของความชอบมากกว่าธุรกิจ เขารักดนตรี โอเปร่า...และดารานำฝ่ายหญิงแสนสวยของเขา โดยเฉพาะคนปัจจุบัน ดวงดาวแห่งวงการ โอเปร่า มาเรียลล่า

มัลติสมีบ้านสามชั้นบนหน้าผาเหนือเซนต์หลุยส์ ชิตตี มีคฤหาสน์หลังใหญ่ที่เคนเวอร์ ซึ่งเป็นบ้านเก่าดั้งเดิมของเขา ความร่ำรวยและสถานภาพของเขาในสังคมทำให้มีผู้หญิงมากมายหวังที่จะได้เป็นคุณนายมัลติส ซึ่งเป็นการเสียเวลาเปล่า

ตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นเธอ มัลติสก็ติดอกติดใจมาเรียลล่าผู้น่ารักจนถอนตัวไม่ขึ้น แวบแรกที่เห็นความงามของเธอบนเวทีของทิโวลี โอเปร่า แฮาส์ ของเขาเอง เมื่อหนึ่งปีที่ผ่านมา เขาเคยมาดูการแสดงเรื่อง ลว โบห์ม แพทไม่มองดารานำที่เป็นเจ้าของเสียงโซปราโน ตอนนั้นมาเรียลล่าได้รับบทเล็กๆ เป็นลูกค้าคนหนึ่งในคาเฟ่ที่ต้องทำหน้าที่เป็นนักร้องประสานเสียง ซึ่งสะดุดตาเขาทันที เขาหลงเธอมาตั้งแต่นั้น เขาชื่นชมมาเรียลล่า ไม่กล้าบีบคั้นเธอเพราะกลัวเธอหนีไป เขาอยากได้เธอไว้ในอ้อมแขนแต่ไม่กล้า เขาเห็นความใจร้อนของเธอและไม่อยากให้เธอโกรธเขา ดังนั้นเขาจึงพอใจเพียงแค่หอมแก้มเธอ พุดคุยกับเธออย่างสนุกสนาน

ตอนนี้มาเรียลล่ำกำลังยิ้มให้ผู้อุปการะเธออย่างหวานที่สุด
และเล่นบทยั่วสวาทซึ่งทำให้เขาดีใจ

“มีอะไรมาให้เธอคะ พ่อจอมชน” เธอตรง เดินสายสะโพก
เข้ามาหา มองดูงูในมือ เธอเข้ามาใกล้ กอดเขาด้วยแขนข้างหนึ่ง
และเขี่ยใต้กางเกงเล่นด้วยเล็บยาวๆ ที่มีสีส้นของเธอ

มัลติสซึมด้วยความดีใจ เขาซ่อนถุงไว้ข้างหลังและพูด "เดาสิ ทนหัว"

มาเรียลล่าเล่นปูกีเสื้อเขา เอียงคอ “อืมม...ขอคิดดูก่อน หมวกเครื่องเพชร ชุดราตรีสีแดง” แลบบลายลื่นสีชมพูของเธอดอกมาเลียริมฝีปากบนและพูดเบาๆ ด้วยเสียงกระเส่า “ไม่ใช่ ไม่ใช่ ฉันรู้แล้วว่าอะไร รongเท้า”

มันเป็นเกมที่พวกเขาสองคนชอบเล่นกันอยู่บ่อยๆ มาเรีย-
ลารู้ดีว่าเขาซื้ออะไรให้เธอ ไม่ต้องเดาให้เสียเวลา ผู้อุปการะของ
เธอซื้อรองเท้าให้เธอเป็นสิบๆ คู่ มีทุกสีทุกแบบ หนึ่งนุ่มจากอิตาลี
รองเท้าแตะชาตินิแอสแนแยยวนจากปารีส แม้แต่รองเท้าบู๊ทแบบ
ควาบอยที่เย็บด้วยมือ

เขาหัวเราะอย่างสนุกสนาน มาเรียลล่าเล่นบทของเธอต่อ
 เอ็มมีออกไปข้างหลังเขา คว่ำถุงใบนั้นขึ้นมากเปิดดู

“เธอจะ...สวมรองเท้าเพื่อฉันไหม หนูหิว” มัลติสถามอย่างมีความหวัง

“แน่นอนค่ะ มัลติส” มาเรียลล่าตอบ นั่งลงบนเก้าอี้ที่ผู้กำ-
มะหยี่ไม่มีเท้าแขนตัวหนึ่งและสวมรองเท้าเต้นรำแสนสวยคู่ใหม่

คนที่มองเธอด้วยความชื่นชมนับบนโศภาใกล้ๆ จ้องมองราว

กับเธอกำลังเปลี่ยนผ้า มาเรียลล่าจึงใจปล่อยให้เดรสยาวของเธอแถมพอให้เขาได้เห็นหัวเข้าได้รูปสวยในถุงเท้ายาว ยักคิ้วให้มัลติสซึ่งกำลังหายใจแรง

เธอเหยียดขาแล้วพลิกเท้าทางนั้นทางนี้ รวากับกำลังพิจารณารองเท้าคู่ใหม่ เธอแอบมองเขาจากใต้แผงขนตาหนาๆ เขาตื่นเต้นเพราะเรื่องเช็กซ์ มัลติสดึงผ้าผูกคอของเขาให้หลวม ซีพจรที่คอเขาเต้นแรง

แค่นี้พอแล้ว มาเรียลล่าตัดสินใจอย่างรวดเร็ว เธอไม่ยอมให้เขาหัวใจวาย

หญิงสาวขยับเสื้อคลุมให้เรียบร้อย ลูกชิ้นยีนและพูดเสียงหวานจ้อย “วันนี้อากาศร้อนนะคะ เราไปดื่มน้ำมะนาวสักแก้ว จะได้เย็นลงหน่อย”

“จ๊ะ” มัลติสพูดเบาๆ ดึงผ้าเช็ดหน้าลินินสีขาวจากกระเป๋าที่ออกเสื้อออกมาซับเหงื่อที่หน้าผาก “โอ้ จ๊ะ ทุนหัว ก็ดีเหมือนกัน”

โกล เฮฟลิน มาถึงเดนเวอร์ โคโรลาโด ในคืนที่อากาศ
อบอุ่นปลายเดือนมิถุนายน เขาเดินลงจากรถไฟ เพลียและเมื่อยไป
หมด เขามัดตัวจิตใจหนึ่งเพื่อคลายความปวดเมื่อย ยกแขนขึ้นฟ้า
ครางและเอ้าแขนลง ไม่สนใจสายตาที่มองเขาอย่างแปลกใจ เขาก็
มลงมาแตะหัวแม่เท้าตัวเองหลายครั้ง ปิดตัวเอนไปข้างหลัง ปิด
ทางโน้นทางนี้

พอหายเมื่อยขาและหลังแล้ว เขาก็เดินฝ่าฝูงชนที่คลาคล่ำ
ของสถานีรถไฟออกสู่นนสายธุรกิจ โกลเดินไปไม่ไกลก็ถึงมุลถนน
ลารีเมอร์ แอนด์ เอ็มพายน์ และโรงแรม วินเซอร์ คนที่คุยกันบนรถไฟ
ยืนยันว่า โรงแรมที่สร้างแบบบริติช หลังนี้ เป็นโรงแรมที่มีสิ่งอำนวยความสะดวก
ความสะอาดที่ดีที่สุดในเดนเวอร์

โกลเดินเข้าไปในลิโอบบี้ที่กว้างขวางของโรงแรมวินเซอร์ มอง
ไปรอบๆ เพื่อนนักเดินทางของเขาพูดถูก วินเซอร์คือโอเอซิสของ
เมืองชายขอบแห่งนี้ ฟีนปาร์กั้หรูหรา บาร์ไม้มาฮอกกานีสูงยาวหก
สิบฟุต กรูกระจกเจียรไนเหลี่ยมเพชรทั้งแถบ

พนักงานเสิร์ฟในเครื่องแบบคนหนึ่งเลิคว่างอย่างถูกต้องเมื่อ
โกลสั่งแต่งตัวโทรมๆ ไว้เครา เดินมาที่โต๊ะหินอ่อนตัวนั้น ผู้ชายทัศน-
คติไม่ติดนนั้นไม่ใส่ใจเขา

“มีห้องชุดหัวมุมใหม่ครับ” เขาทถามพนักงานที่มองเขาอย่าง

ดูถูก

“ท่านครับ ห้องชุดของเราราคาแพงและผม...”

“ตอบคำถาม” โคลพูดยิ้มๆ “มีห้องชุดว่างไหม”

“เอ้อ มีครับ แต่...”

“ดี ชั้นบนสุดนะขอห้องมุมด้านหน้า” เขายื่นมือไปหยิบเอกสารลงทะเบียน จับมันหมุนและเซ็นชื่อขณะที่ชายหนุ่มมีเงาคนนั้นหยิบกุญแจ

“ห้อง 518 ครับ” พนักงานส่งกุญแจให้โคลอย่างลังเล

พอได้กุญแจในมือ โคลก็พูด “เห็นมีร้านตัดเสื้อผ้าฝัสดตรง

ข้าม”

“ครับ ใช่” พนักงานคนนั้นตอบ “มิลเลอร์แอนด์ซัน เป็นร้านเก่าแก่ที่...”

“ดี” โคลพูดขณะล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรออกมาวางลงบนพื้นโต๊ะหินอ่อน “ให้คนไปบอกมิลเลอร์แอนด์ซันให้เอาสูทมาหลายๆ ชุด...ขนาดสี่สิบสอง...ขึ้นไปให้ฉันเลือกที่ห้องพัก ขอเชิ้ตขาวกับชุดชั้นในด้วย รองเท้าหนังสีดำหนึ่งคู่ ขนาดสิบเอ็ด แล้วส่งช่างตัดผมขึ้นไปด้วย ฉันอยากตัดผม คิดว่าจัดการได้ไหม”

พนักงานคนนั้นมองไปรอบๆ อย่างกระวนกระวายแล้วหยิบธนบัตรจากโต๊ะหินอ่อน พยักหน้า “ทุกอย่างจะเรียบร้อยภายในครึ่งชั่วโมงครับ”

“เยี่ยม” โคลพูดแล้วเดินจากไปขณะที่กลุ่มสุภาพสตรีในเสื้อผ้าราคาแพงกลุ่มเล็กๆ เดินผ่านลิอบบี้ไปที่ห้องอาหาร

ผู้หญิงผิวขาวหน้าตาดี วัยประมาณสามสิบถึงสี่สิบเหลือบ
มองโคล พยักหน้าและยิ้ม โคลยกคิ้วให้ เธอหน้าแดงและรีบเดินให้
ทันกลุ่มเพื่อน

โคลยืนมองตามเธอไป ชอบสิ่งที่เห็น อยากรู้จักเธอให้ดีขึ้น
พอเธอพ้นสายตาเขาก็ลืม เขาเดินขึ้นห้องชุดของเขาด้วยความกระ-
ตือรือร้น มองทุกสิ่งทุกอย่าง ขึ้นชมการตกแต่งอันงดงามของโรงแรม-
ชั้นดี บ้านโดกกว้างของโรงแรมวินเซอร์ถูกสร้างให้คล้ายคลึงกับปราสาท
วินเซอร์

สำหรับโคล มันเหมือนปราสาท

พอเข้ามาอยู่ในห้องชุดสุดหรูก็ขึ้นชมเครื่องเรือน
หรูหรา เต็มใหญ่โต อ่างอาบน้ำเคลือบทอง โคลทำตัวตามสบาย
ทันที ถอดเสื้อผ้าสกปรกมอมแมมออก เปิดน้ำให้อ่าง ประหลาดใจ
ขณะที่น้ำไหลลงอ่างอย่างรวดเร็ว

หลังจากอาบน้ำและตัดผม อาบน้ำร้อน ต้มเบอร์เบินสอง
แก้ว รับประทานอาหารโคลก็สวมชุดใหม่เอี่ยมที่เขาซื้อจากมิลเลอร์แอนด์ซัน

การเปลี่ยนแปลงเป็นไปอย่างมากมายและกะทันหัน เขา
แทบจำตัวเองไม่ได้ ใบหน้าสีแทนของเขาเกลี้ยงเกลา ผมดำยุ่งๆ ถูก
เล็มให้เป็นระเบียบ เสื้อผ้าใหม่เป็นชุดสีน้ำเงินตัดด้วยผ้าสักหลาด
เนื้อนุ่ม เสื้อเชิ้ตขาวรีดเรียบ ผ้าผูกคอสีน้ำตาลแดงทำให้เขาดูเหมือน
สุภาพบุรุษคนหนึ่ง

โคลหัวเราะกับความคิดนั้น เขาไม่ใช่สุภาพบุรุษและอยาก
เจอผู้หญิงสักคนที่ไม่ใช่สุภาพสตรี บางทีคืนนี้เขาอาจจะเดินเตร่ไป
แถวโกลาเดย์ สตรีท และแวะไป แมตตี้ ซิลค์ ที่แสนโด่งดัง

แต่เขาต้องกินอาหารซะก่อน เขาหิวจะแย่แล้ว

โคลลงไปที่ห้องอาหารและถูกพาไปที่โต๊ะติดข้างฝา พอนั่งลง เขาก็มองไปรอบๆ อย่างใจเย็น ทันใดนั้นเอง ความสนใจของเขาถูกดึงไปที่โต๊ะกลมที่มีสุภาพสตรีกลุ่มที่เขาเจอในลิโอบบี้กำลังนั่งหัวเราะอย่างสนุกสนานระหว่างรับประทานอาหาร

ผู้หญิงผมดำหน้าตาดีคนนั้น ที่เขายกคิ้วให้ทีแรก เหลือบมองมาทางเขาอย่างใจกล้า เธอยิ้มยวนขำ หุบตาลง โคลเอนหลังในเก้าอี้และสบตาเธอ การทอดสะพานดำเนินต่อไปขณะที่เขาสั่งอาหาร

เมื่อสุภาพสตรีกลุ่มนั้นทานอาหารเสร็จและลุกขึ้นเพื่อเดินทางกลับ สาวคนนั้นเดินรั้งท้ายและจ้องใจมองมาทางเขา

โคลทำปากโดยไม่มีเสียง "ห้อง 518"

เธอหน้าแดง รีบเดินตามเพื่อนๆ ไป

โคลหัวเราะหึๆ

อาหารมาถึง...สแต็กจํานํากิน มันฝรั่งทอด ขนมปังร้อนๆ กับเนย...แล้วเขาก็ลืมสาวสวยคนนั้น พอทานอาหารเสร็จเขาก็ออกจากห้องอาหาร ซึ่งใจว่าจะไปแมตต์ดีดีใหม่ แล้วก็ตัดสินใจไม่ไป เขาเหนื่อยมาก น่าจะนอนพักให้เต็มที่ดีกว่า

ครึ่งชั่วโมงต่อมาในห้องชุดของเขา โคลไม่ใส่เสื้อผ้าและพร้อมที่จะคลานขึ้นเตียง แต่พอเปิดผ้าห่ม วางเข่าลงบนที่นอนก็มีเสียงเคาะประตู โคลขมวดคิ้ว เขาหยิบผ้าเช็ดตัวมาพันรอบเอว ผูกปมหลวมๆ เหนือสะโพกและเดินข้ามห้องมาเปิดประตู

หญิงสาวผมดำคนนั้นยืนอยู่ตรงหน้าเขา...

พอทุกอย่างจบลง และเธอกลับออกไป เขาก็ไม่เคยเสีย
เวลานอนหลับของเขาให้เธอหรือผู้หญิงคนไหน ตราบเท่าที่พวกเขา
มีหน้าตาพอคู่ได้ ในสายตาของโคล เฮฟลิน พวกเขาเธอสวยเหมือน
กันหมด นิสัยคล้ายๆ กัน ยากที่จะบอกว่าใครเป็นใคร

เขายิ้ม

พระเจ้า ช่างดีเหลือเกินที่ยังไม่ตาย

โคลเดินข้ามห้องเจิบๆ เป่าตะเกียงดับ แล้วนอนหลับปุ๋ย

ป้ายแก่ๆ วันต่อมารถไฟขบวนยาวแล่นจิกจ๊กๆ ได้ไปตาม
ด้านข้างที่แสนชันของ เคลียร์ ครีก แคนยอน ทางรถไฟที่เพิ่งสร้าง
ใหม่ไปสิ้นสุดที่แบล็คฮ็อค ซึ่งเป็นทั้งเหมืองแร่และโรงงานถลุงซึ่งอยู่
บนภูเขาสูงแปดพันฟุต

โคลลงจากรถไฟที่แบล็คฮ็อค เหวี่ยงกระเป๋าเสื้อผ้าเดินขึ้น
เขาไป เซนทรัล ซิตี้ ความสูงและอากาศบางๆ บนภูเขาทำให้เขา
หายใจไม่ทั่วท้อง และเวียนหัวเล็กน้อย เขาหยุดหน้าโรงแรมกิลพิน
ไฮเตล และคิดว่าจะเข้าไปลงทะเบียนเข้าพัก เขายืนฟังอาคารใช้
เวลาหายใจหนึ่งนาทีแล้วเดินต่อ

ขณะเดินช้าๆ ขึ้นไปตาม ยูเรกา สตรีท เขาสังเกตโปสเตอร์
โฆษณา เวอร์ดี โอเปร่า ลา ทราเวียตา และดาราของมันเป็นคือ มา-
เรียลล่า สโตน

โคลหยุดหน้าป้ายโฆษณา มองมาเรียลล่า ระบายลมหายใจ
ออกมาอย่างหนักหน่วง เธออยู่ที่นี้เอง เซนทรัล ซิตี้ ที่แสนร้อน

สาวน้อยที่มีความสุข และเขากำลังจะพาเธอไปจากทุกสิ่งทุกอย่าง เขาไม่อยากทำแต่ไม่มีทางเลือก เขาสัญญากับแม็กซ์เวล ลาซีย์ ว่า จะพาผู้หญิงคนนี้ไปกัลเวสตัน และเขาต้องทำ ไม่ว่าเธอจะอยากไปหรือไม่

ดวงตะวันในหน้าร้อนเลื่อนต่ำลงไปหลัง ฟรอนต์ เรนจ์ ในยามสนธยา โคลเดินไปบนถนนสู่โรงแรมที่เพิ่งเปิดใหม่ เทเลเลอร์ เข้าส์ ไฮเทล โรงแรมสูงสี่ชั้นที่มีทางเข้ากว้างขวางขวางมองเห็นบาร์สีเงิน เขาลงทะเลเบียนเข้าพักห้องชั้นบนสุด ตกแต่งด้วยไม้วอลนัทอันงาม วิจิตร พรหมดามัส และบรัสเซล

โคลมองไปรอบๆ ถอดแจ็คเก็ตสูทของเขาออก แล้วเหยียด ภายหลังบนเตียงนุ่มๆ เขาใช้แขนรองหนุนศีรษะ เหยงหน้ามองโคมระย้า กลางห้อง

เขาจะพาดาราโอเปร่าคนสวยคนนั้นออกจากเซนทรัล ซิตี้ ไปกัลเวสตัน ได้อย่างไร เขารู้สึกว่ามันไม่ง่าย

เขายังไม่ควรเป็นกังวลเรื่องนั้น เขาต้องทำทีละขั้นทีละ ตอน ค่อยเป็นค่อยไป

ก่อนอื่นคือต้องไปชมการแสดง ลา ทราเวียตา คืนนี้ที่ ทิโวลี โอเปร่า เข้าส์

ที่โคลต้องไปนั่งเป็นห้องกว้าง ลักษณะเป็นวงกลม ตกแต่งประดับประดาสวยงาม ไปถึงได้โดยบันไดชุดที่สอง วงกลมนั้นขยายออกเป็นรูปเกือกม้ารอบห้อง

เก้าอี้สำหรับนั่งชมโอเปร่าหุ้มผ้ากำมะหยี่สีแดงสด ปรับเอนได้ โคลพบที่นั่งของเขาและนั่งลงบนเก้าอี้ที่แสนสบาย ผ้าสีทองกับสีขาวพันรอบเสากระเบียงโดยรอบวงเกือกม้า ราวลูกกรงหุ้มกำมะหยี่สีแดง

โคลมองไปรอบๆ ด้วยความสนใจ ทางขวาของเวที สูงขึ้นไปบนกำแพงเป็น บ็อกซ์พิเศษ กรูกระจุกและเบาะสีแดงสด ม่านผ้าหนาๆ ประดับลูกไม้ทำให้บริเวณที่นั่งชมการแสดงแบบเป็นส่วนตัวนั้นมีความเป็นส่วนตัวมากขึ้น ตอนนี้ที่นั่งบนนั้นยังว่าง

ความสนใจของโคลกลับไปที่ยืนล่างของโรงละครใหญ่ ช่องทางเดินกว้างๆ ปูพรมสีแดงสด กำแพงทาสีสดใส บนเพดานมีภาพวาดสวยงาม ทุกอย่างเป็นสีแดง ทอง และขาว และเปิดเผยให้เห็นโดยตะเกียงแก้ว

ต่ำจากเวทีมีม้านั่งสีแดงสด วงโอเปร่าสิบห้าชั้นอยู่ในวงกลม พวกเขาเล่นเพลงโหมโรงขณะที่ห้องประชุมเริ่มเต็มไปด้วยผู้ชม

โคลเคยเห็นโอเปร่าเข้าสี่ไม่กี่แห่ง แต่เขารู้สึกแน่ใจว่านี่คือโรงละครที่ยิ่งใหญ่เท่าที่สามารถหาได้ในอเมริกา โคลยกโปรแกรมขึ้นมาอ่าน

ลา ทราเวียตา

โดย กุยก์เซปเป เวอร์ดี

ตัวละคร

วีโอเลตตา วาเลรี ยี่ โสภณีสันสูง.....ไซปราโน
ดร.เกรนวิล แพทย์ของโสภณีสันสูง.....แบส
อัลเฟรโด เกอร์มอนด์ คู่รักของวีโอเลตตา.....เทอเนอร์

โคลเลียมมองรายชื่อที่เหลือนแล้วอ่านเรื่องย่อที่บรรทัด
สุดท้าย

เป็นไคกนาฏกรรมโรมานซ์ของ วีโอเลตตา วาเลรี โสภณีสันสูง
แสนสวยของปารีส กับอัลเฟรโด เกอร์มอนด์ กวีหนุ่มผู้มีแต่ความ
จริงใจ จากครอบครัวที่ได้รับการยอมรับนับถือในชนบทครอบครัว
หนึ่ง

31 เลออร์

โคลอ่านจบและวางโปรแกรมลง

โรงละครเต็มในเวลาอันรวดเร็ว ทุกที่นั่งในนั้นมีคนนั่ง มีคู่
สามีภรรยาที่แต่งงานดี ๆ ประปราย ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย ผู้ชายที่
แต่งงานดี ๆ ผิวหยาบกร้านคล้ำแดดในชุดทำงานดูไม่เข้ากับสถานที่

โคลสงสัยว่า ดาราของโอเปร่า มาเรียลล่า คงจะเป็นที่ติดอก
ติดใจของคนทุกชนชั้น

เขารอให้ม่านเปิดอย่างกระวนกระวาย โคลเลียมมองไป
ที่บ็อกซ์ส่วนตัวบนข้างฝาใกล้เวทีอีกครั้ง

ตอนนี้มันไม่ว่างแล้ว มีชายวัยกลางคนผมสีเงินปนเทา
แต่งงานดีเยี่ยมคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ริม ใบนหน้าเขาเต็มไปด้วยความ

กระวนกระวาย อะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ด้านหลังผู้ชายคนนั้น
โคลเพ่งมองด้วยความสนใจ

ในเงามืดของม่านผ้าลูกไม้ที่ไหวพลิ้ว ผู้ชายผอมสูงนัยตา
ลอกแลคนหนึ่งยืนหลบๆ อยู่ เขามีรอยแผลเป็นน่าเกลียดที่แก้ม
ไวยาการขยับบาทองของเขา

คนดูเงียบกริบ

โคลรีบหันกลับมาดูบนเวที ม่านสีแดงสดถูกยกขึ้น การแสดง
โอเปร่าเริ่มแล้ว องค์กรที่ 1 ในห้องนั่งเล่นที่ตกแต่งอย่างสวยงามของ
วีโอเลตตา วาเลรี ในกรุงปารีส มิงานปาร์ดี นักแสดงหลายคนร้อง
เพลงตามบทของตัวเอง

โคลกระวนกระวาย

เขาไม่สนใจเรื่องอื่น เขามาคูมาเรียลล่า

ในที่สุดดาราก็ออกมากลางเวทีท่ามกลางเสียงเชียร์กึกก้อง
จากคนดู โคลกะพริบตาแล้วจ้องมอง รู้สึกราวกับโดนชกที่ขมขื่น

มาเรียลล่าสวยเหลือเกิน โคลไม่เชื่อสายตาตัวเองเขาสุด
หายใจเข้าและรู้สึกหัวใจเต้นแรงอยู่ในอก

ผมแต่งปันทองล้อมกรอบใบหน้าที่สวยงามอย่างสมบูรณ์แบบ
ผิวสีแอปริคอตปราศจากมลทิน ตากลมโตเป็นประกาย จมูกเล็กๆ
เซตารันนิดๆ และปากแดงอวบอ้วนน่าจูบ ร่างสูงเพรียวมีส่วนเว้าส่วน
โค้งอย่างผู้หญิง เธอสวมชุดราตรีผ้าไหมหรูหราสีเทอร์ควอยซ์ ประดับ
หินมีค่าเม็ดเล็กๆ นับพัน

ตัวละครที่มาเรียลล่ารับบท วีโอเลตตา วาเลรี ไม่สนใจ
สุขภาพของเธอ หากแต่ความสำคัญไม่หยุดหย่อน เธอสาว สวย

สุขภาพดี มีชีวิตชีวาและร่าเริง เธอน่ารักเหลือเกิน สวยหยาดฟ้า
มาติน อาจเป็นนางฟ้าจากสวรรค์ลงมาจุติบนโลกมนุษย์ โคลจ้อง
หญิงสาวในชุดเขียวจนตาลายเหมือนโดนมนต์สะกด

สาวสวยก้าวมาข้างหน้า ยิ้มและโค้งคำนับรับเสียงปรบมือ
จากผู้ชม ทำให้เห็นเนินอกขาวนวลของเธอแวบๆ เธอยึดตัวตรง
ท่ามกลางเสียงผิวกปาก เสียงไชโย เสียงเชียร์ จมพืดที่ปลายนิ้วและ
ส่งจูบให้ผู้ชม

ทันใดนั้นเองเธอก็ได้ใจของทุกคน...รวมทั้งโคล...ไว้ในกำมือ
เธอ

แต่แล้วเธอก็เริ่มร้องเพลง

โคลอ้าปากค้าง

ขมวดคิ้ว

เขาตะลึงมองมาเรียลลาคคนสวยอย่างไม่เชื่อหู ไม่นั่นใจว่า
เสียงที่ฟังไม่เข้าหูนั้นออกมาจากปากของเธอจริงๆ

มันออกมาจากปากเธอจริงๆ ด้วย

มาเรียลลาค้าปากกว้างสุดฤทธิ์และเธอกำลังร้องเพลงสุด
เสียง เสียงเธอไม่ตี มันยังห่างไกลนัก พอขึ้นโน้ตเสียงสูงมันก็พลัด
อย่างไม่น่าพอใจ

ต้องชมความใจถึงของเธอ เธอมีทุกอย่าง สาว สวย เป็น
นักแสดงที่ดี มีเวทีที่ยิ่งใหญ่ให้แสดงและสวมเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สุดหรู
อย่างไม่มีใครเทียบ เธอกำลังทำให้คนตะลึงมอง สง่า มีอำนาจ มัน
ใจในตัวเอง

ถึงกระนั้นโคลก็ยังส่ายหัวอย่างไม่เชื่อ ไม่นั่นใจว่าทำไมนัก

ร้องที่ชาตพรสวรรค์จึงได้รับโอกาสให้ขึ้นแสดงบนเวทีแห่งนี้ หรือแห่งอื่น ๆ ผู้หญิงคนนั้นร้องเพลงไม่เป็น

โคลเลียมมองไปรอบ ๆ อย่างงง ๆ เขาเห็นสีหน้าของชายสูงอายุหน้าเหี่ยวบางคนในกลุ่มผู้ชม พวกนั้นกำลังยิ้ม แม้กระนั้นก็ดูเหมือนเจ็บปวดอยู่บ้างเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ใช่คนเดียวที่เห็นว่าเสียงเพลงของมาเรียลลาระคายหู

แต่ถ้ามันเป็นเช่นนั้น พวกเขามาฟังเธอกันทำไม ทำไมโรงละครถึงเต็ม ทำไมทุกคนมาฟังนักร้องที่เสียงไม่เอาไหน ทำไมหญิงสาวที่ไร้พรสวรรค์คนนี้ถึงแม้จะสวยถึงได้เป็นควราของโอเปร่าสายตาของโคลกลับมาที่ชายกลางคนผมขาวปนเงินที่นั่งอยู่คนเดียวในบ็อกซ์ส่วนตัว ผู้ชายคนนั้นกำลังยิ้มให้มาเรียลลาราวกับไม่เคยได้ยินเสียงที่โหดที่เพราะกว่านี้

“โอ ตาเถรตกได้ถุน” โคลพิมพ์เบา ๆ รู้โดยสัญชาตญาณว่าสุภาพบุรุษคนนั้นหมายปองนักร้องคนนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย

โคลทนั่งฟังเสียงที่ไม่เอาไหนอยู่หลายนาทีก็นึกถึงท่อนที่ไม่ไหว ถึงผู้แสดงเสียงเพราะ โอเปร่าก็ดูยากอยู่แล้ว

“ขอโทษครับ” เขาระชิบ ลูกชิ้นยีน และเดินออกไปที่ทางเดินกว้าง ๆ ปลูกด้วยพรม เข่อ้นไปหมด

เขาพยายามไม่ยกมืออุดหู อยากออกไปให้พ้นโรงละครเต็มแก่ แต่เขาไม่ได้ออกไปจากอาคารหลังนั้น เขาลงไปชั้นล่าง ที่คาสีโนใต้ที่คลุมด้วยผ้าสักหลาดสีเขียวตั้งอยู่ใต้โคมระย้า มีทั้งเสียงสับไฟเสียงทอดเต่า เสียงวงล้อลูเล็ดหมุน มันแสนเย้ายวน หัวใจของโคลเต้นแรง เขาขยายผ้าผูกคอ แต่ไม่ยอมแพ้ต่อความปรารถนาอัน

แรงกล้าที่จะเล่นการพนัน

บาร์ยาวๆ มันวัดตั้งอยู่หลังห้อง เขาเดินตรงไปที่บาร์เพื่อสั่งเครื่องดื่มแรงๆ

ชายอ้วนหัวล้านยืนอยู่หลังบาร์ กำลังขีดแก้วด้วยผ้าขาวสะอาด เขาเงยหน้า ยิ้มและถาม “ดื่มอะไรดีครับผม”

“เบอร์เบิ้น” โคลตอบ “และอยากถามอะไรหน่อย”

ชายอ้วนคนนั้นยิ้มและพูด “เชิญเลยครับ ผมรู้ทุกอย่างในเซนต์รัล ซิตี้”

“จันก็ต๊ะสิ” โคลพูดยิ้มๆ ก่อนยกเบอร์เบิ้นขึ้นดื่มรวดเดียวหมดและส่งแก้วคืนให้พนักงานรินเติมอีก โคลพูดขึ้น “นายชื่ออะไร”

“แฮร์รี่” เขาพูดยิ้มๆ ลูบหัวล้านของเขาและพูดต่อ “ไม่ได้แปลว่าผมดก”

โคลยิ้ม ยื่นมือข้ามบาร์ “จันโคล เฮฟลิน แฮร์รี่ จันเพิ่งไปฟังโอเปร่ามา”

“ผมนี่กออก” แฮร์รี่พูด เขย่ามือโคลแรงๆ

“ดาราของโอเปร่าร้องเพลงไม่เป็น แฮร์รี่”

พนักงานประจำบาร์หัวเราะลั่นจนพุงกระเพื่อม “คุณก็รู้ใช่ไหม”

“ใช่” แล้วก็รู้ด้วยว่าผู้ชายผมสีดอกเลาแต่งตัวดีที่นั่งข้างบ็อกซ์ดูเหมือนจะติดใจดาราสาวแสนสวยที่ชื่อมาเรียลล่าคนนั้น”

พนักงานประจำบาร์พยักหน้าหงิกๆ แล้วโน้มตัวข้ามบาร์มา

“เขากำลังโคลนักร้องผมแดงคนนั้น”

“จันก็ว่ามันมากเอาเรื่อง เขาเป็นใคร”

"ไทเลอร์ มัลติส" แฮร์รีพูดราวกับโคลน่าจะรู้จักชื่อนั้น

"ฉันมาจากเท็กซัส" โคลอธิบาย

"ฉันคุณก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร"

โคลส่ายหัว

แฮร์รีพูด "ไทเลอร์ มัลติส เป็นเจ้าของอาณาจักรเหมืองแร่ มัลติสรววยอย่างกับพ่อเต๋มาเจย์ กูลด์ เป็นเจ้าของเหมืองเงินทั้งหมด บนภูเขาสูงนี้ รวมทั้งธุรกิจอื่นๆ ที่เจริญรุ่งเรือง"

"แล้วมาเรียลล่าคนนี้เป็น..."

"ใช่ เธอเป็นแน่ๆ" พนักงานประจำบาร์หัวเราะ เปิดเผยต่ออีก "ผมไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนหลงผู้หญิงเหมือนที่มัลติสหลงแม่ผมแดงเลย เขาเหมือนลูกสุนัขที่เดินตามเธอไปทั่ว คอยสะกิดสันเท้าเธอขอให้โยนกระดูกให้เขา"

"แล้วเธอให้ไหม" แฮร์รีถาม ไม่ตอบ โคลรุกต่อ "ฉันเห็นคนหน้าตาไม่ค่อยดีเท่าไรคนหนึ่งยืนอยู่หลังบ็อกซ์ส่วนตัวของมัลติส มีแผลเป็นที่หน้าด้วย บอดี้การ์ด ไข่หรือเปล่า"

"เขาชื่อ 'ไลทิน'" พนักงานประจำบาร์บอก พยักเพียด

"ไลทิน" โคลพูดซ้ำ

"เขาถึงได้เลื่อนชั้นเร็วไง"

"เข้าใจละ" โคลพูดอย่างใช้ความคิด "ไลทินเป็นบอดี้การ์ดคนเดียวแหละ"

"ไม่ใช่ มีไอแซกซ์เบอร์เน็ตสองพี่น้อง พวกนั้นคอยเฝ้ามาเรียลล่าเป็นเงาตามตัว"

นั่นเป็นข่าวร้ายสำหรับโคล แต่เขาไม่ใส่ใจ เขาจับเบอร์เบ็น

แก้วที่สองและพูด “รู้ไหม ฉันเข้าใจที่ผู้ชายร้ายๆ คนนั้นหลงมาเรียล-
ล่าเธอสวยจริงๆ ว่าไหม”

“อย่างกะนางฟ้าเนอะ” พนักงานบาร์คล้อยตาม

“แต่มีอะไรบางอย่างที่ฉันไม่เข้าใจ” โคลพูด “เธอร้องเพลง
ไม่เอาไหน แล้วได้เป็นตาราของโอเปร่าได้อย่างไร”

พนักงานบาร์หัวเราะลั่น “จะไม่ได้ได้อย่างไรละ ก็มัลดีสเป็น
เจ้าของ ทีโวลี โอเปร่า แฮาส์”

โคลหัวเราะ “เข้าใจแล้ว”

“มัลดีสหลงนักร้องคนนั้นหัวปักหัวปำ เขากำลังพกคนงาน
เหมืองมานั่งเชียร์ที่รักของเขาทุกคืนเพื่อให้ที่นั่งเต็ม”